

BINNENKORT IN DIT THEATER

Eerste druk oktober 2014

© Copyright 2014 ESTER NAOMI PERQUIN, ROTTERDAM

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ester Naomi Perquin

Binnenkort in
dit theater

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

Aardappel

Ik zal acht of negen zijn geweest toen een van onze buurvrouwen God ontdekte. Of liever gezegd: het gezicht van God. In een aardappel. Eerst staarde ze alleen maar, daarna legde ze hem voorzichtig op het aanrecht, liet haar mesje vallen en holde het huis uit.

De hele middag zat ze bij mijn moeder in de keuken, bij te komen van de schrik. Een magere vrouw met een toen al ouderwets aandoend bloemetjesschort en lange, gelige nagels. Jaren heb ik niet aan haar gedacht, tot ze me zojuist te binnen schoot tijdens het snijden van een courgette. Dat gezicht. Die stem. De manier waarop ze, terwijl ze met grote ogen naar mijn moeder keek, één zin steeds herhaalde, op hoge toon.

‘Dat hij mij nou toch heb uitgekozen!’

Er sprak verbazing en een zekere nederigheid uit, maar het had ook iets kokets, denk ik nu. Alsof ze eigenlijk wel gedacht had dat Hij zich op een dag zou vertonen, speciaal voor haar, maar dat nooit toe zou willen geven. Terwijl mijn moeder koffie en cognac voor haar inschonk zat ze daar, met dat bloemetjesschort en die nagels, in een hoekje van de keuken te huiveren.

Ik vraag me nu ineens af wat er met die aardappel is gebeurd. Waar laat je het gezicht van God? Als ik alle courgettes gesneden heb bel ik mijn moeder.

‘Och mevrouw Dalebout,’ zegt ze. ‘Ja, dat was een merk-

waardige hoor.’ Er volgt een behoorlijke opsomming van al dan niet geschiede wonderen, waar de buurvrouw ooggetuige van meende te zijn geweest. Een kruisbeeld in het ijs van de vijver. Een vochtvlek in de vorm van een ichthusteken op het behang. Een engel die zich ’s nachts aan haar vertoonde, vleugels en al.

‘Ze was niet gek,’ stelt mijn moeder. ‘Ze verlangde naar iets wat haar bijzonder zou maken.’ Ik vraag hoe het met de aardappel is afgelopen. ‘Oh, die heeft ze de volgende dag gepoot,’ zegt ze. ‘Maar er kwam nooit iets op.’

Een sneu beeld, vind ik toch, zo veel geloof in zulke onwillige aarde. Een wonder, denk ik, laat zich niet vermenigvuldigen.

Afstand

Op de enorme televisie in mijn hotelkamer vertellen twee mensen over het verlies van hun geliefde. Allebei op een ander net. Ik kom erachter omdat ik, rusteloos, een hele rits zenders afwerk – het is tegen middernacht.

De ene, een vrouw met donkere krullen en lachrimpeltjes rond haar ogen, bevindt zich op Nederland 1. Ze legt uit hoe het was, toen haar man ziek werd. Dat ze geen zin meer had om te koken.

‘Ineens vond ik dat er niets stommers was dan aardappels schillen,’ zegt ze glimlachend. ‘Ik had al zo veel tijd verspild.’ De laatste week had ze alleen maar naast hem willen liggen, zonder iets te zeggen.

Drie netten verder, op BBC 1, is ondertussen een man met een mooie, hoekige kop aan het woord. Hij zucht tussen zijn bedachtzame zinnen door. Het is echt niet, legt hij uit, dat hij het onmogelijke wil. Hij zoekt geen vervanging, *not someone to make it all up to me*. Maar hij zou erg graag, zegt hij, nog een vertrouwde hand kennen. Zo’n hand die er altijd is. In de auto. In bed. In de keuken. Een hand, zegt hij verlegen, waarop je de weg weet.

Ik klik snel terug naar de vrouw met de donkere krullen.

‘Ik weet niet of er wel een tijd bestaat waarop je eraan toe bent,’ zegt ze. ‘Dat je ineens weer rond gaat kijken. Misschien komt dat nog. Het lijkt normaal maar het is zo zeldzaam hè?’

Iemand die je hand pakt op het goede moment.' Ze lacht haast verontschuldigend.

Haastig schakel ik terug naar de man. Hij is gestopt met praten en loopt nu door zijn tuin, tussen fruitbomen door. Hij draagt regenlaarzen en een hoed en ziet er heel Engels uit. Terug op Nederland 1 is de vrouw ook uitgesproken. Ze wordt van veraf gefilmd, zittend voor een raam, naar buiten starend.

Even denk ik dat ze dwars door alles heen naar de tuin van de man kijkt, naar zijn laarzen en zijn hoed. Maar de camera zwenkt. Een Hollandse nieuwbouwwijk, grauwe wolkenlucht. 'Hij is vlakbij,' fluister ik. 'Aan de overkant.'

Ze hoort me niet.

Alles

Het was een warme ochtend toen ik ze zag: twee meisjes van een jaar of drie, staand op de achterbank van een stationcar, met hun hoofden uit de raampjes. Ik hield net mijn pas in om de zware boodschappentas die ik bij me had van mijn linker- naar mijn rechterhand te brengen en zag ze in een flits voorbijrijden. Zonlicht vonkend op blonde haren. Op de tanden van de meisjes. Ze lachten. De wind, die er alleen maar was omdat ze voortbewogen, liet hun haren wapperen. Ook ving ik een glimp op van de bestuurder: een jonge vrouw met een grote zonnebril en rode lippenstift.

Ik moest aan de romans van Irving denken. Aan wat daarin nu onvermijdelijk zou volgen: het noodlot om de hoek, de seconde waarop het misgaat. En er schoot me iets te binnen waar ik al heel lang niet aan gedacht had. Een gesprek dat ik voerde, drie jaar geleden op een terras in Duitsland, met een juist gepensioneerde brandweerman. Hij vertelde me dat hij gek werd van ‘de denktijd’ die hij ineens beschikbaar had.

‘Zolang ik aan het werk was had ik geen verhaal,’ zei hij. ‘Niet één verhaal. En nu lig ik er wakker van.’

Hij dacht vooral aan de mensen die hij niet had kunnen helpen. De geluiden. De gezichten. Er was één gebeurtenis die steeds weer in hem opdook, zelfs nu hij op vakantie was: de nacht dat hij een dode motorrijder van een boom af moest trekken.

‘Ik kreeg hem maar niet los,’ zei hij. ‘Het was pikkedonker. Ik moest met een zaklamp bijschijnen om te zien wat er aan de hand was. En zijn hoofd zat er omheen. Letterlijk, bedoel ik. Zijn hoofd was met helm en al óm de stam gevouwen.’

Ik had niet geweten wat ik daarop zou kunnen zeggen en dus dronken we zwijgend een glas bier.

‘Alles is mogelijk,’ zei de brandweerman. ‘Echt alles.’

De rest van de weg naar huis dacht ik aan die twee levens. Die losstaande, lachende levens op een achterbank. Aan alle mogelijkheden. Het was verbazingwekkend stil op straat. Zonder ophouden scheen de zon.